

Τόσες φορές ομπρός σου σαν καλάμι
Όλος τρέμω, κυρά, όταν σ' ανταμώνω,
Και τρέχει από το μάτι μου ποτάμι
Το δάκρυ αφύ μ' ένα σου βλέμμα μόνο.
Κι η ψυχή μου δεν ξέρει τί να κάμει
Τι τότες δεν γρικά κανέναν πόνο
Και δεν την φλέγει ο πόθος της να δράμει
Σιμά σου, αλλά με κάνει έτσι να λιώνω,
Γιατί από αγάπη ανέγνωρη, αχ! φοβάται
Η δόλια· σε χαρές δεν έχει μάθει
Και της ζωής τα περασμένα πάθη
Τες πίκρες, τους καημούς, κρυφοθυμάται·
Σαν στη λύρα αν σημάνει μια χορδή της
Κι άλλες βογγάνε, οι αρμονικές, μαζί της.

(από *Τα σονέτα*, Ωκεανίδα 1999)